

FREE RUN

Annemarie Bon

FREE RUN

moon

© Annemarie Bon en Moon, 2016
© Omslagbeeld: Istockphoto
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3215 6
ISBN 978 90 488 3216 3 (e-book)
NUR 284

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Politie!

Bij hen in de straat. Erger nog, Bij hun huis stond een politiebusje. En bij de voordeur stond een spierbundel in uniform de wacht te houden, zoals een beveiliging bij een coffeeshop. Een aantal mensen stond er als hongerige gieren omheen.

Zijn hart ging van een rustige slag over in een harde beat. Hij wist meteen dat hij deze keer niet mee wilde. Maar nu omdraaien en weggrennen zou opvallen. Die vent was te dichtbij. Hij moest wel doorlopen, en hem net als bij honden niet recht in de ogen kijken. Dan daag je ze uit en dat is het stomste wat je kunt doen bij dat soort macho's.

Maar waarom ze hem er altijd uitpikten? Hij was niet zwart, had geen kaalgeschoren hoofd, hij was geen hangjongere of een dronken voetbalvandaal, hij droeg geen glanzend synthetisch trainingspak of een camouflagebroek. Dat soort gasten pikten ze er meestal direct uit. Aan hem zag je niks opvallends en hij deed nooit iets opvallends. Of zouden ze zijn angstzweet ruiken?

Kom op, loop rustig door, gewoon wat slenteren, maande hij zichzelf. De stoep is hartstikke breed, gewoon achter die pottenkijkers langslopen. Hij wenste ze toe dat ze allemaal stuk voor stuk eens op dezelfde manier te grazen genomen zouden worden.

Snel nam Ward het groepje in zich op. Hij had mazzel. Zo te zien geen bekenden die hem konden verraden.

Hij bleef even staan, alsof hij bij de buurtbewoners hoorde, wierp de agent opzettelijk een korte nieuwsgierige blik toe en gluurde even terloops naar binnen, want helemaal niet kijken zou ook verdacht zijn. Toen greep hij naar zijn telefoon, alsof hij net een berichtje had gekregen, en liep verder, weg van deze ramp.

Twintig meter van de agent verwijderd was zijn rug nog steeds tintelend strakgespannen alsof hij elk moment een zware hand op zijn schouder kon voelen.

Er gebeurde niets. Ward ademde langzaam uit en zoog een nieuwe frisse teug lucht naar binnen. Ieder ander zou omgekeken hebben en net als Orpheus in de onderwereld het noodlot over zich hebben afgeroepen. Hij niet. Hij was sterker en bedwong die neiging. De agent zou alsnog achter hem aankomen en hem om zijn identiteitsbewijs vragen.

Ze hadden zijn moeder te pakken. Al drie jaar was het nu goed gegaan, maar altijd lag de kans gesnapt te worden dreigend op de loer als een schorpioen in een duister hoekje. Nu had dat ondiep toegeslagen en zijn gif gespoten.

Om te beseffen dat zijn moeder werd opgepakt, hoefde je niet helderziend te zijn. Het was vier uur. Zij was klaar met haar werk als schoonmaakster. De kans dat de politie er om een andere reden was, was net zo klein als dat er zojuist aliens in een vliegende schotel waren geland.

Hij deed zijn best een doodkalme houding aan te nemen en slenterde verder, doelloos, terwijl hij nonchalant tegen een steentje schopte.

Zijn telefoon brandde in zijn broekzak, maar hij wilde zijn moeder geen berichtje sturen. Ze zou eisen dat hij thuiskwam, maar daar had hij echt geen zin in. Hij wilde niet weer die ellende

meemaken. Hij was het spuugzat. Kon hij er wat aan doen, dat ze in zo'n uitzichtloze situatie zaten?

Hij was zo in gedachten verzonken dat hij ongemerkt naar zijn vriend Marnix was gelopen, alsof zijn voeten zich zelfstandig de weg naar dat huis herinnerden.

Hier wilde hij nu helemaal niet zijn.

Maar nog voor hij de kans had zich om te draaien, kwam Marnix al breed lachend de voordeur uit gerend.

'Ik zag je aankomen. Kom je voor serieuze huiswerkshit of wil je zo meteen naar buiten? Trainen?' Marnix wenkte Ward naar binnen. 'Het wordt hoog tijd dat we die nieuwe brug eens gaan uitproberen.'

Ward zocht naar woorden, maar vond geen geschikte. Zijn hoofd leek vol watten. Er kwamen alleen vloeken naar boven, maar die slikte hij in. De lach op Marnix' gezicht veranderde in een frons. 'Wat zie jij bleek. Ben je door een vampier leeggezogen? Laat me je nek eens zien.'

Ward trok gedachteloos de boord van zijn shirt wat naar beneden, stak zijn nek uit en ontblootte braaf zijn tanden. Zelfs grapjes kon hij op de automatische piloot maken, gewend als hij was nooit zijn echte gevoelens te laten zien.

'Blijf bij me uit de buurt,' riep Marnix. 'Waar heb ik de knoflook gelaten?' Hij deed een greep in de paraplubak die in de royale hal stond en stak een vrolijk gestippeld exemplaar als een lans naar voren. 'Ik rijg je aan mijn houten staak.'

Ward greep naar zijn hart, dat onverminderd hard door bonkte. Zijn borstkas voelde gewoon te klein.

Marnix klopte Ward op zijn schouder. 'Laat maar. Zo'n uitgeknepen vaatdoek een gevaarlijke vampier? Beetje ongeloofwaardig. Vertel wat jij onderweg voor spook hebt gezien.'

'Was het maar een spook,' mompelde Ward. Dan was het een

nachtmerrie, dacht hij, waaruit hij zo dadelijk wakker zou worden. Misschien niet helemaal uitgerust, maar helder genoeg om alle ellende van zich af te schudden.

Ze waren ondertussen met vier treden tegelijk de trap naar boven op gestoven. De paniek deed zijn slapen kloppen, maar toch drong er zich een lavendelgeur aan hem op. Hier had iemand zich vandaag vast uitgeleefd om het huis nog blinkender schoon te maken dan het al was. Zou hun schoonmaakster ook zwart werken, net als zijn moeder?

De deur naar Marnix' kamer stond open. Waarschijnlijk kon zijn deur amper dicht. Marnix had zoveel spullen dat niet alleen de kasten uitpuilden, maar er ook op de vloer amper plaats was om je voeten neer te zetten. Het verschil tussen de kamer van Marnix en zijn hoekje op hun zolderetage kon niet groter zijn.

Als zij niet allebei fanatieke freerunners waren geweest, waren ze vast nooit vrienden geworden. Ze kwamen uit te verschillende milieus. Maar tijdens freerunning deden ze niet voor elkaar onder. Geen gebouw te hoog, geen afstand te ver om niet te durven springen. Ward herinnerde zich de keer nog goed dat hij Marnix bezig zag. Eindelijk iemand die net als hij tegen muren op sprong en de stad als een soort apenkooi zag. Sindsdien trainden ze nooit meer alleen.

Hij had Marnix nog nooit met hem mee naar zijn eigen huis genomen. Uit veiligheid, maar ook omdat hij zich schaamde. Ward en zijn moeder hadden samen minder woonruimte dan Marnix in zijn eentje op zijn slaapkamer. De weinige spullen die ze hadden, kwamen van tweedehands winkels en hadden hun beste tijd gehad, al was zijn moeder een meester in het verzamelen en pimpen van bruikbare spullen.

Een steek trok door zijn maag bij de gedachte aan zijn moeder.

Waar zou ze zijn? Wat had hij gedaan? Hij had haar in de steek gelaten en was gedeserteerd. Hij stelde zich haar nu voor in het politiebusje: met een rood aangelopen gezicht, handenwringend en jammerend dat ze een zoon had om voor te zorgen.

Maar heel misschien had hij het toch mis en hadden de benedenburen voor de verandering eens overdag in plaats van midden in de nacht hun servies naar elkaar aan gruzelementen gooid. Waarom kochten ze nou niet eens plastic borden? In hun geval heel wat duurzamer. Wie weet was de ruzie deze keer zo uit de hand gelopen dat de politie eraan te pas had moeten komen.

Ward dreutelde wat rond en staarde uit het raam. Wat deed hij in 's hemelsnaam hier?

Marnix plofte op zijn bed neer. 'Kom op! Je hoeft mij niks wijs te maken. Wat is er gebeurd? Vertel.'

'Nee, laat me maar.'

'Wat kom je hier dan doen?'

'Niks. Ik liep hier toevallig langs.'

Marnix keek Ward aan met een afwachtende blik.

'Hé maat, je kunt mij vertrouwen, hoor.'

Ward aarzelde, maar de behoefte eindelijk eens eerlijk te zijn tegenover zijn vriend, zodat hij zich niet langer zo godvergeten alleen zou voelen, won. 'Je moet wel zweren dat je dit niet verder vertelt. Nooit. Aan niemand.'

Marnix knikte, misschien wat al te gemakkelijk? 'Tuurlijk.'

'En ook dat je niet zult schrikken.'

'Man, nu maak je me juist aan het schrikken. Is het zo heftig?'

Ward haalde diep adem. 'Vraag je je nooit af waarom je nog nooit bij mij thuis bent geweest?'

Marnix haalde zijn schouders op. 'Nee, wat maakt mij dat uit?'

'Nou mij wel. Het is namelijk beter dat je niet weet waar ik woon.'

Konden Marnix' ogen nog groter worden? 'Waar heb je het over?'

Ward schraapte zijn keel. Hoe zou Marnix het oppakken? 'Ik ben hier illegaal.'

Ja, Marnix' ogen konden nog wijder openstaan. 'Jij? Illegaal? Man, je draagt nog net geen klompen. Alleen je achternaam is wat typisch, maar je maakt mij niet wijs dat je een asielzoeker bent.'

'Ik ben ook geen asielzoeker. Ik ben staatloos. Ik heb geen identiteitsbewijs.'

'Hoezo?'

'Mijn moeder komt uit Venezuela en is hier al zo lang ik leef illegaal. Mijn vader is Nederlander, zegt mijn moeder. Maar heeft me nooit erkend. Ik weet niet wie hij is, alleen dat het een ontzettend laffe egoïst is.'

Ward voelde hoe hij zijn vuisten samenknep. Zou Marnix begrijpen wat het betekent om geen nationaliteit te hebben, geen officiële identiteit?

'Maar dan ben je toch gewoon Venezolaans?' vroeg Marnix.

'Nee. Voor de Venezolaanse wet besta ik niet. Daar krijg je alleen burgerschap, als je daar bent geboren. Dus in Venezuela kennen ze me niet, omdat ik in Nederland ben geboren. Voor de Nederlandse wet kan ik alleen Nederlander zijn als ik een Nederlandse ouder heb.'

Marnix schudde zijn hoofd. 'Krankzinnig,' was alles wat hij kon uitbrengen.

'Je weet niet half hoe krankzinnig,' zei Ward. Hij grimaste en wist even niet of hij zou gaan lachen of huilen.

'Maar je gaat toch gewoon naar school? Zo geheim is het dan toch niet?' vroeg Marnix.

'De school weet dat ik geen papieren heb, maar ik heb tot mijn

achttiende recht op onderwijs, zorg en dat soort basisingen. Ook mag mijn moeder tot mijn achttiende hier voor mij zorgen.'

'Wat is dan nu je probleem? Want dat je loopt te shaken van de zenuwen ziet een blinde kip.'

'Mijn moeder is net opgepakt door de vreemdelingenpolitie. Tenminste, dat denk ik. Toen ik thuiskwam, stond er een politiebusje voor de deur. Ik ben doorgelopen. En voor ik het wist, liep ik ineens bij jou langs.'

Marnix' mond viel open. 'Dat is raar, want ze mag toch voor je zorgen?'

'Als je nergens geregistreerd staat en je geen ID hebt, zoals ik, of een verlopen paspoort zonder visum, zoals mijn moeder, dan ben je vogelvrij. We hebben zelfs al drie keer wekenlang in een gevangenis gezeten. Detentiecentrum noemen ze dat. Van daaruit word je dan het land uitgezet. Uiteindelijk lieten ze ons toch telkens weer gaan als onverwijderbaar, omdat ik staatloos ben en daardoor Venezuela niet binnenkom.'

Ward zag aan Marnix' ogen dat hij het niet begreep, en hij nam hem dat niet kwalijk. Hoe zou Marnix vanuit zijn beschermde wereldje zich een leven kunnen voorstellen als dat van hem en zijn moeder? Een zich steeds herhalende film van op straat geknikkerd worden, behandeld worden als criminelen, telkens opnieuw op zoek naar werk, voldoende geld om te kunnen eten, een plek op een school en een dak boven je hoofd. Steeds op zoek naar bestaansrecht, maar dat nergens kunnen vinden.

Nee, dat zou Marnix niet kunnen bevatten.

'De laatste keer was drie jaar geleden, op mijn twaalfde. We hebben toen samen vastgezet. Maar nu is mijn moeder alleen opgepakt. Tenminste, dat denk ik. Wat moet ik doen?'

'Jij kunt toch hier komen?' Marnix stond op en volgde Wards blik naar buiten. 'Moet je kijken hoe wij hier leven. Jij bent mijn

beste vriend. Jij komt hier logeren tot je moeder weer terug is.'

'Meen je dat?'

'Natuurlijk. Plek zat op mijn kamer. Maak je daarover maar geen zorgen.'

Ward keerde zich van het raam af. Hij kreeg het ineens benauwd hierbinnen. 'Ik ga naar huis. Misschien heb ik me vergist en is ze gewoon thuis.'

Marnix sloeg zijn arm broederlijk om Wards schouders. 'Tuurlijk, je maakt je vast zorgen om niets. Maar anders weet je me te vinden, hè?'

Wards hoofd leek vol kronkelende slangen. Wat zou hij thuis aantreffen?

Maar de straat was leeg. Geen politie, geen ramptoeristen. Voorzichtig, alsof er elk moment een agent uit de struiken tevoorschijn kon springen, draaide Ward het slot van de voordeur open en sloop zacht naar de zolderverdieping, duimendraaiend dat niemand van de benedenburen daar rondsuffelde. Hij deed de deur open en herkende hun eigen plekje niet meer. Alles was overhoopgehaald, alsof er een windhoos tekeer was gegaan.

'Mam?'

Geen reactie.

Eén ding was zeker: hij kon hier niet blijven. Hoelang zou het duren voor de vreemdelingenpolitie achter hem aan zou komen? Zo traag als uitzettingsprocedures verlopen, zo snel zijn die lui meestal. Misschien stonden ze zo dadelijk al op de stoep.

Hij zou vannacht terugkomen om de belangrijkste spullen te pakken. Morgenochtend zou hij Marnix vragen of hij bij hem kon blijven logeren. Dan had hij tijd deze shit te laten bezinken en af te wachten hoe het met zijn moeder zou aflopen. En ondertussen kon hij gewoon naar school gaan.

Het was 's avonds nog best koud. Daarom griste hij zijn dekbed van zijn matras, pakte een muts en wanten en propde alles in een grote plastic boodschappentas. Daarna zocht hij naar een boek en iets eetbaars om mee te nemen. Een pak crackers en kruidensmeerkaas waren voorlopig genoeg. Gelukkig vond hij ook nog een zaklamp. Hij voelde zich een inbreker, zo voorzichtig liep hij door het trappenhuis, bang iemand tegen te komen. Nadenken waar hij vannacht moest slapen was niet nodig. In het fietsenhok in de brandgang kwam nooit iemand, zeker niet 's avonds. Hij kon zich daar goed schuilhouden.

De zaklamp was niet nodig. Er hing een peertje in het fietsenhok en er waren geen ramen waardoor het uitstralende licht hem kon verraden. Er hing een vage benzinelucht, vermengd met natte aarde. Hij hoorde allerlei geritsel, gekraak en gefladder

dat hij niet direct thuis kon brengen. Toch voelde hij zich hier prettiger dan in huis.

Ward wikkelde zich in zijn dekbed, maar ook al was het niet echt koud, hij klappertandde alsof hij regelrecht uit een koelcel kwam.

Hij moest ondanks de onrust in zijn lijf toch in slaap gevallen zijn. Ineens schoot hij overeind van een opvallend geluid in de verder stille straat. Toch geen vreemdelingenpolitie? Hij sloeg het dekbed van zich af, stond op en liep voorzichtig door de brandgang naar de straat. Paniecreactie. Hij zag zelfs geen opwaaiend straatvuil en er was niet eens een krolse kat te horen. De buurt was uitgestorven.

Hij liep terug naar het fietsenhok, sloeg het dekbed weer om zich heen en grabbelde in zijn broekzak naar zijn telefoon.

Hij had zes berichten van zijn moeder, via een onbekend nummer. Vijf keer met een wanhopig verzoek om haar terug te bellen en ten slotte een uitgebreidere tekst, van een uur geleden. Hij had dwars door het geping heen geslapen.

Eduardo, het spijt me zo. Ik ben in het detentiecentrum bij Schiphol. Ik kon niet bellen, omdat ze mijn telefoon hebben afgepakt. Ik app nu met een geleende telefoon. Je kunt me hier niet op bereiken, mijn vliegtuig vertrekt zo! Ik zei dat jij recht op verzorging hebt. Ongeruimd staat netjes, zeiden ze. Er is geld voor jou. Dat hebben ze niet gevonden. Boven mijn bed ligt een plafondplaat los. Kijk daar. Ik delete deze tekst. Doe jij dat ook? Ik hou van je. Zul je dat nooit vergeten? Mama

Het was alsof hij een blok beton op zijn hoofd kreeg. Hij had niet moeten weglopen voor de politie, maar zijn moeder moeten be-

schermen. Een paar weken in detentie had hij al vaker overleefd.

Te laat. Ze had een enkele reis gekregen. Als ze al een nieuw visum kreeg, kon dat nog weleens maanden duren.

Schuldgevoel deed zijn maag samenknijpen. Maar hoe had hij kunnen weten dat ze zijn moeder deze keer echt zouden uitzetten? Het was bij de vreemdelingenpolitie bekend dat ze een kind had. Wie overtrad er hier nu de wet? Zou ze dat een fijn gevoel van macht geven? Weg met illegalen, asielzoekers en vluchtelingen.

Nog nooit was zijn moeder zo ver bij hem vandaan geweest.

Ward rilde. Slapen zou hem niet meer lukken. Hij ging naar huis. Al was hun zolder nu onveiliger dan welk adres uit zijn leven ook, het was halfvijf in de ochtend, op dit tijdstip sliep iedereen. Hij was niet zo belangrijk dat agenten voor hem hun nachtrust opgaven.

Ward pakte zijn spullen bij elkaar en liep naar de straat. Hij keek angstvallig om zich heen, maar er gebeurde niets, ook niet toen hij rustig in huis de trap naar boven nam.

Hij moest beslissen wat hij ging doen nu het lang zou gaan duren voor zijn moeder terugkwam: blijven en waarschijnlijk opgepakt worden of ergens onderduiken. Als hij opgepakt werd, zou Jeugdzorg hem alsnog proberen uit te zetten, nu met het argument dat in Nederland niemand voor hem kan zorgen. Groter was de kans dat ze hem naar een gezinsvervangend tehuis zouden brengen. Hem onderbrengen in een pleeggezin was heel onwaarschijnlijk. Wie zat er te wachten op een puber van vijftien zonder documenten? Dat was een garantie voor problemen.

Het zou geweldig zijn als hij een tijdje bij Marnix kon logeren. En mocht Jeugdzorg erachter komen, dan wilden Marnix' ouders misschien wel officieel noodopvang zijn tot zijn moeder terug was.

Hij had geen tijd te verliezen. Stel dat ze om zeven uur op de stoep stonden, dan bleef er weinig te kiezen over.

Wat zou hij meenemen? Hoe moest hij zijn spullen vinden in dit slagveld? Bij het zien van hun verwoeste leven vanuit opengerukte laatjes en leeggeplukte kastplanken moest hij de neiging om te kokhalzen onderdrukken. Hij wilde hier niet eens meer blijven.

Hij scharrelde in het wilde weg zijn spullen bij elkaar. Om het overzicht te houden, maakte hij een soort vuilnishoop van alles dat hij achter zou laten. Bestek, borden, bekers, pannen en ander keukengerei had hij niet nodig. Bovendien was dat niks waard. Voor tien euro had je dit weer bij elkaar gekocht in de kringloopwinkel.

Natuurlijk nam hij zijn schoolspullen wel mee. Het paste allemaal maar net in zijn rugzak, nu hij al zijn boeken moest meenemen. In zijn reistas stopte hij al zijn kleren. Tussen de inhoud van een omgekieperde toilettas vond hij zijn tandenborstel, druipend van de bodymilk die erin leeggelopen was. Hij spoelde hem onder een straal fris water af. Had hij alles?

Geld!

Zo belangrijk, hoe kon het dat hij daar nu pas weer aan dacht?

Ward ging met zijn schoenen op zijn moeders bed staan. Wat deed het er allemaal nog toe of de lakens vies werden?

Hij duwde tegen wat triplex plafondplaten aan. De derde gaf mee. Ward voelde op de randen rondom de losse plaat. Jak, als je niet zag wat je deed, voelde alles smerig. Hij stootte tegen iets hards aan, dat meteen wegschoof. Het was van metaal. Met twee handen pakte Ward het vast en haalde het door het gat naar beneden, samen met een wolk dikke stofpluizen, waar hij onmiddellijk van moest niezen.

Het blik was plat en vierkant. Tussen de roestplekken door was te zien, dat hier lang geleden chocolaatjes in hadden gezeten.

Er trok een golf adrenaline door hem heen, alsof hij iets streng verbodens deed. Onnodig, want zijn moeder had hem hier nota bene zelf op gewezen.

Hij maakte wat ruimte vrij op het bed en opende het blik. Bovenop lag een goedgevulde envelop van een grenswisselkantoor. Het bleek een flink pak bankbiljetten te bevatten, van tien, twintig en vijftig door elkaar. Vierendertighonderd euro telde hij. Omdat hij het niet kon geloven, telde hij alles nog een keer na, alsof hij bij een casino in Las Vegas werkte.

Het klopte.

Even voelde hij zich een winnaar in datzelfde casino, maar toen bedacht hij dat zijn moeder voor haar schoonmaakwerk altijd cash uitbetaald kreeg. Hoelang zou ze hier voor hebben moeten soppen en dweilen? Dit stapeltje biljetten was haar hele bezit. En dat ging hij nu meenemen. Hij mocht geen enkel risico lopen het kwijt te raken en nam zich voor het alleen aan te spreken als het echt niet anders kon.

Hij knipte van een jasje van zijn moeder de zak met rits af. *Sorry, mam, maar je hebt er nu toch niks meer aan.* Daardoorheen reeg hij een koord dat hij op de grond zag liggen, zodat hij het als een tasje onder zijn kleding kon dragen. Hij stopte er het geld en zijn telefoon in.

Hij zette zijn spullen bij elkaar en keek nog eens goed rond of hij wat vergeten was. Zijn oog viel weer op het blik. Wat zat er eigenlijk nog meer in? Het was inmiddels halfzeven. Even verder snuffelen kon nog wel. Het waren vast spulletjes waar zijn moeder aan gehecht was. Anders lagen ze niet op zo'n bizarre plaats verstopt.

Ward kieperde snel alles op het bed. Hij vond een paar beduidende foto's, van hem als baby en van zijn oma, die hun een paar keer was komen opzoeken in Nederland. Er was ook een foto bij

van zijn moeder, gearmd met een blonde man. Het was alsof hij een stroomstoot kreeg. Zijn moeder droeg een strak jurkje waarin haar opbollende buik goed te zien was.

Die man was vast zijn vader! Waarom had zijn moeder hem die foto nooit laten zien? Hij had zo vaak naar hem gevraagd, maar zij had het altijd afgedaan met een smoesje. ‘Hij is met de noorderzon vertrokken. Ik heb nooit meer iets van hem gehoord.’

Achter op de foto stond een naam: Hans. Behalve zijn krullende haren leek ook zijn neus op die van hem. En hij had ook net zo’n smal gezicht als Hans.

Nog gehaaster dan hij al was, zocht hij verder tussen de spullen. Waren er meer aanwijzingen? Wat een ontzettende rotstreek van zijn moeder om dit voor hem achter te houden. Hij had toch zeker het recht te weten waar hij vandaan kwam en wie zijn vader was, al was hij nog zo’n zak?

Tussen wat sieraden, inentingsbewijzen van hemzelf, een paar brieven uit Venezuela, zo te zien van oma, en een usb-stick vond hij ook een vergeeld adressenboekje. Hij had nu geen tijd dat door te nemen. Dat moest wachten. Het waren zo weinig spulletjes die uit het blik tevoorschijn gekomen waren, dat hij besloot alles mee te nemen. Het blik liet hij liggen. Dat paste niet in zijn rugzak.

Hij liet zijn blik voor de laatste keer door de ruimte gaan. De spullen die op de afvalhoop waren beland, deden hem niks. Ze waren niets waard, maar de posters boven zijn bed, kleine souvenirs en cadeautjes hadden wel een betekenis. Die verbonden hem met vrienden. Maar hij kon onmogelijk nog meer meenemen. Om ze toch te blijven herinneren zette hij ze op de foto.

Hij realiseerde zich dat hij de huisbaas opzadelde met hun troep. Ward besloot hem te bellen. Als een dief in de nacht vertrekken kon hij niet.

‘Met Savelkouls.’

‘Dag. U spreekt met Ward. Ik woon met mijn moeder op de Veulenstraat 8c. U kent ons wel, hè?’

‘Ja, wat moet je?’

‘Hoeveel was de borg voor de huur ook alweer, die we betaald hebben?’

‘Twee maanden huur, dus duizend euro.’

‘Oké, ik wil u laten weten dat wij per direct zijn vertrokken. Helaas hebben we niet alles kunnen opruimen.’

‘Wat denk je wel?! Dat gaat zomaar niet. Dat kost je driehonderd euro opruimkosten.’

‘Dat kunt u van de borg aftrekken, volgens mij.’

‘Ik krijg ook nog vijfhonderd euro achterstallige huur, vuile illegaal.’

‘Dat is dan achthonderd euro schuld, maar u houdt er nog tweehonderd over. Of kunt u niet rekenen? Ook kunt u de zolder vanaf nu weer verhuren. Dag, meneer Savelkouls.’

Ward verbrak resoluut de verbinding.

Het was echt tijd om te vertrekken. Het laatste wat hij wilde, was een woeste Savelkouls tegenkomen. En dat Savelkouls nu hiernaartoe onderweg was, daar had hij geen hogere wiskunde voor nodig.